

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **HRUŠKA, spol. s r. o.**, se sídlem Na Hrázi 3228/2, Ostrava - Martinov, zast. Janem Kubicou, advokátem se sídlem Nad Porubkou 2355, 708 00 Ostrava - Poruba, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Květná 15, 603 00 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. dubna 2015, č.j. SZPI/AE695-23/2014, **t a k t o**:

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. **Předmět řízení**

Žalobce podal včas žalobu proti shora označenému rozhodnutí žalované, kterým zamítla odvolání žalobce o potvrdila rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Hradci Králové ze dne 6. 10. 2014, č.j. SZPI/AE695-20/201. Jím správní orgán prvního stupně uložil žalobci pokutu ve výši 340.000,- Kč, a to za delikt nejpřísněji postižitelný podle § 17 odst. 3 písm. c) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o potravinách“), zavázal žalobce k úhradě nákladů laboratorního rozboru ve výši 29.120,- Kč a zavázal žalobce k úhradě nákladů řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč.

S ohledem na skutečnost, že žalobce v žalobě nerozporoval skutečnost, že se vytýkaných správních deliktů dopustil, tedy nerozporoval ani skutkové okolnosti jejich spáchání, ani právní kvalifikaci deliktního jednání, nepovažuje krajský soud za

potřebné předmětné správní delikty, resp. jejich právní kvalifikaci, podrobněji popisovat.

II. Obsah žaloby

V úvodu žaloby přišel žalobce s obecným tvrzením, že napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých právech, zejména dle čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, dle čl. 4 odst. 1 Listiny a dle § 2 odst. 2 a odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Následně shrnul průběh správního řízení. Připomněl, že první rozhodnutí ve věci vydal správní orgán prvního stupně dne 13. 6. 2014 pod č. j. SZPI/AE695-10/2014 (dále také jen „rozhodnutí ze dne 13. 6. 2014“), jehož výrok byl totožný s výrokem správního orgánu prvního stupně ze dne 6. 10. 2014, č.j. SZPI/AE695-20/201 (dále také jen „rozhodnutí ze dne 6. 10. 2014“).

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včas odvolání, na základě kterého žalovaná rozhodnutím ze dne 27. 8. 2014, č.j. SZPI/AE695-16/2014, napadené rozhodnutí zrušila z důvodu nepřezkoumatelnosti pro zmatečnost a věc vrátila správnímu orgánu prvního stupně k novému řízení.

Dne 15. 9. 2014 bylo žalobci doručeno oznámení o novém projednání předmětu správního řízení před vydáním rozhodnutí, v němž mimo jiné správní orgán konstatoval, že v nadepsané věci nebudou provedeny z jeho strany jiné důkazy než ty, které byly podkladem pro vydání zrušeného rozhodnutí.

Následně vydal správní orgán prvního stupně shora zmiňované rozhodnutí ze dne 6. 10. 2014 (jak už zmíněno se stejným výrokem jako v případě zrušeného rozhodnutí ze dne 13. 6. 2014). O odvolání žalobce proti němu rozhodla žalovaná jak shora uvedeno.

Následně žalobce přistoupil ke konkretizaci žalobních námitek:

1. Zneužití správního uvážení

Žalobce poukázal na skutečnost, že výrokem rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 13. 6. 2014 mu byla uložena pokuta ve výši 340.000,- Kč, zatímco v odůvodnění správní orgán hovořil o uložení pokuty ve výši 100.000,- Kč a na jiném místě odůvodnění tohoto rozhodnutí pak o pokutě vyměřené „ve spodní hranici zákonné sazby, kdy činí 0,2 % horní hranice zákonné sazby“.

Podstatou posuzované věci je tedy dle žalobce odůvodnění výše pokuty a skutková zjištění, z nichž toto odůvodnění vycházelo. Již v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 13. 6. 2014 je toto odůvodnění rozepsáno na celou jednu stranu rozhodnutí z celkových sedmi a je tak zřejmé, že skutečnostmi, které jdou jak k tíži žalobce, tak i k jeho prospěchu, se správní orgán detailně zabýval. Závažnost správního deliktu zhodnotil správní orgán prvního stupně v závěru svého prvotního odůvodnění jako menší a tak i uložená pokuta byla vyměřena ve spodní hranici zákonné sazby, kdy činila 0,2 % horní hranice zákonné sazby, čímž není podle správního orgánu zjevně nepřiměřená a je podle usouzení správního orgánu

přiměřená zjištěnému porušení právních povinností a v rozhodovací pravomoci správního orgánu obvyklá, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly při rozhodování nedůvodné rozdíly.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 6. 10. 2014 byla následně žalobci opětovně uložena pokuta ve výši 340.000,- Kč, když existující rozpor mezi výrokem a jeho odůvodněním uvedl správní orgán prvního stupně do souladu tak, že aniž by ve věci provedl nové důkazy či dokazování zopakoval (tedy za nezměněného skutkového stavu), opravil oproti odůvodnění původního rozhodnutí tři slova, konkrétně výraz „100.000,- Kč“ zaměnil za výraz „340.000,- Kč“, slovo „menší“ za slovo „střední“ a výraz „0,2 %“ za výraz „0,68 %“; zbylé odůvodnění zůstalo naprosto nezměněné.

Dle názoru žalobce tak prvoinstanční správní orgán při nezměněném skutkovém stavu správní delikt posoudil diametrálně odlišným způsobem od svého původního rozhodnutí, když z posouzené menší závažnosti správního deliktu se pouhým přepisem jednoho slova stala závažnost střední, za kterou přísluší pokuta vyšší v řádech statisíců.

Takový postup správního orgánu považoval žalobce především za zneužití správního uvážení, když napadené rozhodnutí nepovažuje za řádně odůvodněné. Správní orgán tak výhradně z pozice moci předložil žalobci rozhodnutí, kterým zcela popírá základní zásadu správního práva, tedy zásadu dobré správy, neboť toto rozhodnutí neposiluje důvěru občanů ve správnost rozhodování, přijaté rozhodnutí není přesvědčivé ani nevede občany k dobrovolnému plnění jejich povinností.

Za zcela nedůvěryhodné považoval nezdůvodněné změny ve stanovení závažnosti správního deliktu z menší na střední, i obvyklé výše stanovené pokuty z 0,2 % na 0,68 %, a to v časovém úseku čtyř měsíců. Obvyklost takové výše pokuty přitom není žalobce sto posoudit, pouze na základě své dlouholeté praxe vyjádřil domněnku, že v obdobných případech bývají pokuty udělovány buď ve výši nepoměrně nižší, nebo je od udělení pokuty upuštěno. Správnímu orgánu v souvislosti s tím vytkl, že ve svém odůvodnění neuvedl žádné konkrétní obdobné případy nebo metodiku stanovení výše ukládané pokuty, které by způsob a výši uložené pokuty umožnily přezkoumat.

2. Nesprávnost výše vyměřené pokuty správním orgánem

Žalobce poukázal na tu pasáž napadeného rozhodnutí, kde žalovaná konstatuje, že *„takové případy, kdy by za obdobně závažné porušení byla uložena nepoměrně nižší pokuta, mu nejsou známy“*. Přitom samo napadené rozhodnutí je toho dle žalobce jasným důkazem, neboť žalovaná v něm dále uvádí, že za nezměněného skutkového stavu *„je podle názoru odvolacího orgánu přípustné, aby (správní orgán I. stupně) dospěl na základě hodnocených kritérií k názoru, že celková závažnost správního deliktu spáchaného účastníkem řízení nebyla menší, ale střední“*.

Takový postup považuje žalobce za zřejmé zneužití správního uvážení s uložením pokuty za totožný delikt o statisíce vyšší.

Nesprávnou shledal žalobce ve světle shora uvedeného i samotnou výši udělené pokuty, když s přihlédnutím k závažnosti, způsobu, následkům a okolnostem protiprávního jednání přičítal tyto okolnosti protiprávního jednání správní orgán vždy ve prospěch žalobce.

Žalobce se neztotožnil ani s tvrzením žalované, že „*jak z výroku zrušeného, tak nyní odvoláním napadeného rozhodnutí vyplývá vůle správního orgánu uložit pokutu ve výši 340.000,- Kč*“. Tato vůle nebyla a v důsledku postupu žalované dále není pro žalobce seznatelná, neboť z rozsáhlého odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 6. 10. 2014 zcela jednoznačně vyplývá vůle tohoto správního orgánu uložit žalobci pokutu ve výši 100.000,- Kč, tedy o statisíce nižší.

Žalobce proto závěrem navrhl, aby krajský soud rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Ve druhém bodu žalobního petitu uvedl, že „se s ohledem na výše uvedené a pro případ postupu soudu dle § 78 odst. 2 s. ř. s. rovněž domáhá snížení vyměřené pokuty v mezích zákonem dovolených.“

III. Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná nesouhlasila s tvrzením žalobce, že by se dopustila zneužití správního uvážení a nesouhlasila ani s tím, že by správní uvážení zneužil správní orgán prvního stupně.

Pokud žalobce argumentuje tím, že správní orgán prvního stupně změnil v rozhodnutí výši pokuty tak, že ji zvýšil na 340. 000,- Kč, aniž by se změnil skutkový stav, uvedla, že správní orgán prvního stupně podle jejího názoru pouze učinil to, k čemu jej zavázala rozhodnutím, kterým zrušila jeho první rozhodnutí ve věci. Správní orgán prvního stupně po novém projednání věci, přičemž žalobce se ke správnímu řízení nevyjádřil ani nenavrhoval provedení dalších důkazů, napravit nedostatek svého předchozího rozhodnutí ve věci a uvedl do souladu odůvodnění rozhodnutí s jeho výrokem, a to včetně procentuálního vyjádření výše pokuty vůči maximální možné výměře podle zákona. Jak z výroku zrušeného rozhodnutí, tak z výroku a odůvodnění nového rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu vyplývá, podle názoru žalované, vůle správního orgánu uložit žalobci pokutu ve výši 340. 000,- Kč.

Hodnocení celkové závažnosti správního deliktu jako „střední“ je souhrnem toho, jakým způsobem správní orgán prvního stupně hodnotil jednotlivá kritéria závažnosti správních deliktů spáchaných žalobcem, přičemž dospěl k závěru, že výraz „střední“ je výstižnější pro popis závažnosti jednání žalobce. Žalovaná má za to, že s přihlédnutím k hodnocení závažnosti co do jednotlivých kritérií, zejména s přihlédnutím k množství vína, které žalobce uvedl do oběhu, a dále vzhledem k množství správních deliktů, které byly spáchány v souběhu, není hodnocení celkové závažnosti správních deliktů jakožto „střední“ zneužitím správního uvážení.

Dále žalovaná uvedla, že v jejím rozhodování nejsou pokuty v podobné výši, jaká byla uložena žalobci, výjimečné a že jí nejsou známy případy, kdy by za podobně závažné jednání byla uložena pokuta nepoměrně nižší či bylo od jejího uložení upuštěno. Současně žalovaná podotýká, že stanovení výše pokuty se odehrává ve sféře správního uvážení v mezích zákona, a že požadavek na

odůvodnění výše pokuty metodikou jejího stanovení či uvedením obdobných případů jde dalece nad jeho rámec.

Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývá, že při úvaze o závažnosti správních deliktů se zabýval způsobem a následky správního deliktu a okolnostmi, za nichž byl delikt spáchán. U jednotlivých kritérií přitom hodnotil skutečnosti jak ve prospěch, tak k tíži žalobce.

Žalovaná proto na závěr vyjádřila přesvědčení, že uložená pokuta není nepřiměřená s ohledem na skutečnosti hodnocené v rámci úvah o závažnosti správního deliktu k tíži žalobce, zejména množství nevyhovujícího vína uváděného do oběhu, které bylo tak vysoké (3648 ks), že jednáním žalobce mohly být dotčeny až tisíce spotřebitelů.

Navrhla tedy zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

IV. Jednání soudu

Při jednání soudu dne 8. 3. 2016 zopakovali účastníci obsah svých písemných podání ve věci a zůstali na svých procesních návrzích.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud následně přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s"). O věci usoudil následovně.

Podstata první žalobní námitky se odvíjela od skutečnosti, že prvoinstanční správní orgán ve výroku rozhodnutí ze dne 13. 6. 2014 uložil žalobci pokutu ve výši 340.000,- Kč, ovšem v odůvodnění rozhodnutí (předposlední odstavec na str. 6 tohoto rozhodnutí) uvedl, že je ukládána pokuta ve výši 100.000,- Kč, a dále pak (předposlední odstavec odůvodnění na str. 7 tohoto rozhodnutí) že „závažnost správního deliktu zhodnotil jako menší a tak i uložená pokuta je vyměřena ve spodní hranici zákonné sazby, kdy činí 0,2 % horní hranice zákonné sazby.“

Bylo tedy evidentní, že výrok uvedeného rozhodnutí je v příkrém rozporu s jeho odůvodněním. Na tento fakt velice správně zareagovala v odvolacím řízení žalovaná, která uvedené rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost zrušila a věc vrátila správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání.

Jeho výsledkem bylo rozhodnutí ze dne 6. 10. 2014, jehož výrokiem byla žalobci opět uložena pokuta ve výši 340.000,- Kč, přičemž obsah odůvodnění byl již s výrokem v souladu, tedy žalovaná odůvodnila, proč je ukládána pokuta v uvedené výši.

Z obsahu uvedených rozhodnutí je tak dle krajského soudu zcela zřejmé, že správní orgán prvního stupně chtěl žalobci již původním rozhodnutím ze dne 13. 6. 2014 uložit pokutu ve výši 340.000,- Kč. Obsah odůvodnění tohoto rozhodnutí, který

byl s výrokem ukládajícím pokutu v této výši ve zřejmém rozporu, pak představoval exces, neboť správní orgán prvního stupně pochybil, když v rozporu s výrokem odůvodňoval pokutu v jiné (nižší) výši.

K takovým pochybením by pochopitelně docházet nemělo, ovšem nelze je vyloučit. Zvláště, když v dnešní době je mnoho správních rozhodnutí připravováno pomocí různých počítačových programů, které umožňují kopírování některých částí jiných rozhodnutí, které jsou využitelné i pro řešený případ. Na takovém postupu pochopitelně není nic špatného, neboť urychluje tvorbu rozhodnutí a z žádného (procesního) právního předpisu neplyne, a ani to nelze po rozumu vyžadovat, aby každé rozhodnutí správního orgánu muselo vznikat vždy znovu a znovu na „nepopsaném listu papíru“, tedy aby v něm nemohly být použity pasáže z jiných správních rozhodnutí. Samozřejmě pouze za předpokladu, že tyto přejímané části rozhodnutí budou zcela přílehlavé i na projednávanou věc. Při takovém postupu ale může snadno dojít k tomu, že přejímaná část obsahuje sice skutečnosti v obecné rovině pro posuzovanou věc příhodné, ale rovněž individuální údaje, které v posuzovaném případě využít nelze, protože se liší. Pokud si osoba připravující rozhodnutí takových nesrovnalostí nevšimne, nastane situace podobná jako v případě původního rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, tedy že obsah odůvodnění, případně jeho části, je zcela v rozporu s vůlí správního orgánu vyjádřenou ve výroku rozhodnutí.

Samozřejmě, bylo by jistě vhodnější, kdyby se v rozhodnutí ze dne 6. 10. 2014 o této skutečnosti prvoinstanční správní orgán zmínil, resp. kdyby výslovně uvedl, jaká byla příčina uvedeného rozporu mezi výrokem rozhodnutí ze dne 13. 6. 2014 a jeho odůvodněním, který mu vytkla žalovaná a který byl důvodem zrušení rozhodnutí. I když tak neučinil, nejedná se ovšem dle krajského soudu o vadu, která by byla způsobilá přivodit nezákonnost rozhodnutí ze dne 6. 10. 2014.

Jak již totiž krajský soud uvedl shora, o vůli prvoinstančního správního orgánu uložit žalobci za jeho delikt ní jednání pokutu ve výši 340.000,- Kč svědčí nepochybně výrok jeho rozhodnutí ze dne 6. 10. 2014, v němž tuto svoji vůli zopakoval a v důsledku toho potvrdil. Stejně tak jako obsah odůvodnění tohoto rozhodnutí, v němž uložení pokuty právě v této výši zdůvodnil. Tím odstranil vadu původního rozhodnutí vytknutou mu po právu žalovanou. Nešlo tedy o diametrálně odlišný způsob posouzení věci, jak tvrdí žalobce.

Krajský soud považuje v souvislosti s tím za vhodné poukázat i na skutečnost, že po vrácení věci k novému projednání správní orgán prvního stupně adresoval žalobci „Oznámení o novém projednání předmětu správního řízení před vydáním rozhodnutí“, v němž podrobně popsal předmět řízení, důkazy obstarané v průběhu správního řízení a současně vyzval žalobce ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu k možnosti se před vydáním nového rozhodnutí ve věci k těmto podkladům vyjádřit či navrhnout provedení důkazů jiných. Této možnosti žalobce ve stanovené lhůtě nevyužil. O postup správního orgánu ohledně odstranění vad vytknutých mu odvolacím orgánem tedy v průběhu správního řízení zájem neprojevoval. Minimálně ta skutečnost, že správní orgán prvního stupně vydal ve věci nové rozhodnutí a na základě jakých důkazů tak učinil, tedy pro něj nemohla být překvapivá.

Jinými slovy, pokud by správní orgán prvního stupně v rozhodnutí ze dne 13. 6. 2014 chtěl uložit žalobci pokutu ve výši 100.000,- Kč, pak by této jeho vůli jistě odpovídal výrok rozhodnutí ze dne 6. 10. 2014. Správní orgán však dal obsahem rozhodnutí ze dne 6. 10. 2014 jasně najevo, že v souladu s jeho vůlí ohledně výměry výše žalobci uložené pokuty byl výrok původního rozhodnutí, nikoliv odůvodnění.

Dle názoru krajského soudu za této situace je nutno posuzovat zákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 6. 10. 2014 jako samostatného celku, tedy samostatného úkonu správního orgánu. Nikoliv se stále vracet k obsahu v odvolacím řízení zrušeného rozhodnutí ze dne 13. 6. 2014 a obsahu obou rozhodnutí porovnávat, jak činí žalobce. Taková činnost je pro posouzení zákonnosti rozhodnutí ze dne 6. 10. 2014 právně irelevantní.

V novém rozhodnutí ze dne 6. 10. 2014 dal prvoinstanční orgán jasně a srozumitelným způsobem najevo, jakou hodlá žalobci za jeho deliktní jednání uložit pokutu a v odůvodnění pak vysvětlil, jaké jej k tomu vedly důvody. Toto rozhodnutí má tedy krajský soud za přezkoumatelné jak co do srozumitelnosti, tak co do dostatku důvodů (srovnej se závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřenými např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, v rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, v rozsudku ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74, či v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130; všechna rozhodnutí citovaná v tomto rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).

A nejde o to, jestli oproti původnímu znění rozhodnutí opravil jedno, tři nebo deset slov. Nebylo jeho povinností podrobně odůvodňovat změny v odůvodnění oproti rozhodnutí ze dne 13. 6. 2014, protože znění odůvodnění tohoto rozhodnutí nebylo ze shora uvedených důvodů projevem jeho pravé vůle, neboť pokutu ve výši 100.000,- Kč uložit žalobci za předmětné deliktní jednání nechtěl. Byť, jak už krajský soud shora podotkl, by krátké objasnění v tomto směru bylo ve vztahu k účastníkovi řízení vhodné a s největší pravděpodobností by se tím předešlo vznesení celé první žalobní námitky. Ve smyslu vytýkaném jim žalobcem tedy ani správní orgán prvního stupně, ani žalovaná, své správní uvážení při určení výměry pokuty nezneužily a neporušily ani zásadu dobré správy.

Pokud jde o zákonnost a správnost výše uložené pokuty, považuje krajský soud za podstatné to, zda výše uložené pokuty v rozhodnutí ze dne 6. 10. 2014 odpovídá spáchanému deliktnímu jednání, resp. jeho právní kvalifikaci, a zda při určení výše pokuty byla správním orgánem správně zohledněna kritéria vymezená v § 17i odst. 2 zákona o potravinách. Ohledně této žalobní námitky ovšem zůstala tvrzení žalobce v dosti obecné rovině.

Předně považuje krajský soud za vhodné zopakovat a předeslat, že žalobce nezpochybnil spáchání správních deliktů jemu kladeným za vinu, ani jejich právní kvalifikaci relevantní pro výměru hrozící pokuty. Nerozporuje tedy, že za jím spáchané delikty mu správní orgán mohl uložit pokutu do 5 000 000 Kč ve smyslu § 39 odst. 6 písm. c) zákona o potravinách.

Pokud jde o výši uložené pokuty, žalobce nejprve namítal, že správní orgány neuvedly v souvislosti s obvyklostí výše uložené pokuty žádné konkrétní obdobné

případy nebo metodiku stanovení výše ukládané pokuty, které by způsob a výši uložené pokuty umožnily v tomto směru přezkoumat.

K tomuto žalobnímu tvrzení krajský soud uvádí, že ani jeden z požadavků žalobce nemá oporu v zákoně. Žalobce má jistě pravdu v tom, že by správní orgán měl za stejně závažné správní delikty udělovat pokuty v podobné výši. Neznamená to však, že by správní orgány z toho důvodu byly povinny provádět v odůvodnění svých rozhodnutí nějaký výčet případů jimi v minulosti řešených správních deliktů jiných osob, které by byly typově podobné, a na to navazující výčet a specifikaci trestů, jaké v těchto případech uložily. V tomto směru leží důkazní břemeno ohledně porušení této zásady plně na straně delikventa. Pokud tvrdí, že mu byla uložena pokuta ve výši, která není obvyklá, neboť za podobný delikt uložil správní orgán jinému delikventovi trest v podstatně nižší výši, musí takové tvrzení doložit konkrétním případem umožňujícím posoudit jeho důvodnost. V přezkoumávané věci žalobce na základě své dlouholeté praxe vyjádřil domněnku, že v obdobných případech bývají pokuty udělovány buď ve výši nepoměrně nižší, nebo je od udělení pokuty upuštěno. Nepřišel však s jediným konkrétním příkladem toto tvrzení potvrzujícím. Krajský soud tedy nemohl důvodnost této námítky pro její naprostou obecnost prakticky posoudit. Ve zcela obecné rovině proto reaguje tím, že s ohledem na poznatky vzniklé na základě jeho úřední činnosti nedospěl k závěru, že by pokuta vyměřená správními orgány byla co do své výše excesivní, tedy že by se zcela vymykala výši pokut, které jsou delikventům v oblasti potravinového práva v obdobných případech ukládány.

Krajský soud v souvislosti s tím připomíná, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumal-li by soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročil by rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s. ř. s.

Pokud jde o důvodnost daného žalobního tvrzení, vůbec dle krajského soudu nepřichází v úvahu, aby při stanovení výše výměry pokuty argumentovaly správní orgány nějakou metodikou pro postup při ukládání trestů, vypracovanou například v rámci daného správního orgánu, jak se domáhal žalobce. Žalovaná správně upozornila na skutečnost, že výše pokuty je zcela věcí správního uvážení dotčeného správního orgánu, který zohledňuje každý případ individuálně vázán při tom těmi kritérii, které zákon zohlednit přikazuje. Meze správního uvážení tedy mohou být stanoveny toliko zákonem. Jakékoliv zdůvodňování správního orgánu, že při tomto postupu dodržel nějakou „šablonu“ vytvořenou vnitroorganizačním předpisem, by proto krajský soud považoval za zcela nepřipustné porušení shora uvedené zásady.

Dle § 17i odst. 2 zákona o potravinách při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Žalobce v žalobě tvrdil, že správní orgány přičítaly tato kritéria protiprávního jednání vždy ve prospěch žalobce, přesto byla pokuta uložena ve výši, kterou považoval za nesprávnou.

Toto žalobní tvrzení se však nezakládá na pravdě. Jak je zřejmé z obsahu odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí (konkrétně ze str. 8 a 9), správní orgán se zabýval všemi shora zákonem vymezenými kritérii rozhodnými pro určení výměry pokuty právnické osobě a s ohledem na zjištěný skutkový stav věci vždy uváděl, které aspekty přičítá ve prospěch žalobce a které k jeho tíži. Zvažoval také případné naplnění podmínek pro upuštění od uložení pokuty.

Rovněž žalovaná se odvolací námitkou žalobce ohledně nepřiměřené výše uložené pokuty podrobně zabývala, přezkoumala postup správního orgánu prvního stupně a také ona u jednotlivých kritérií konstatovala a hodnotila jak skutečnosti žalobci přitěžující, tak mu jdoucí ku prospěchu. Ve shodě se správním orgánem prvního stupně vyhodnotila celkovou závažnost správních deliktů žalobce jako střední a za přiměřenou považovala pokutu na spodní hranici zákonné sazby ve výši 0,68 % její horní hranice. K hodnocení jednotlivých zákonných kritérií, skutkových aspektů přičítaných k tíži nebo prospěchu žalobce, jakož i ke stanovení konkrétní výše pokuty nemá krajský soud žádných připomínek, v podrobnostech na ně odkazuje a souhlasí s nimi. Ostatně ani žalobce tato hodnocení nijak podrobněji nerozporoval. Tvrzení žalobce o nesprávné výši uložené pokuty proto krajský soud přisvědčit nemohl.

Jak už je uvedeno v části popisné tohoto rozsudku, žalobce až v samotném závěru žaloby, tedy v návrhu žalobního petitu, konstatoval, že „se s ohledem na výše uvedené a pro případ postupu soudu dle § 78 odst. 2 s. ř. s. rovněž domáhá snížení vyměřené pokuty v mezích zákonem dovolených.“ Dle § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a krajský soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

Žalobce sice návrh učinil, ovšem v podstatě jej nikterak blíže neodůvodnil, zejména se blíže nevěnoval naplnění shora uvedené zásadní podmínky pro moderaci uloženého trestu, tedy že trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši. V žalobě namítal pouze to, že pokuta byla uložena v nesprávné výši, o její zjevné nepřiměřenosti není v žalobě zmínka. Pokud však návrh žalobce týkající se upuštění od sankce, případně jejího snížení, není nijak blíže odůvodněn, nelze takovému návrhu vyhovět, neboť není zřejmé z jakých tvrzení a podkladů by měl soud v tomto směru vycházet (srovnej se závěry rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2010, č. j. 29 Ca 167/2008-25).

Vzhledem k obecnosti návrhu na moderaci trestu tedy krajský soud rovněž v obecné rovině konstatuje, že s ohledem na shora uvedené závěry o správnosti a přiměřenosti uložené pokuty, nemůže logicky dospět k závěru, že by výše uložené pokuty byla zjevně nepřiměřená. Jak už bylo shora konstatováno, pokuta byla

uložena na spodní hranici zákonné sazby ve výši 0,68% její horní hranice, o její zjevné nepřiměřenosti tedy nemůže být řeč. Ostatně krajský soud připomíná, že smyslem a účelem moderace není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23). O takový případ se však s ohledem na shora uvedené rozhodně nejedná. V souvislosti s tím si krajský soud dovolí připomenout i skutečnost několikrát zdůrazňovanou ze strany žalované, a to že jednáním žalobce mohl být dotčen poměrně značný počet spotřebitelů, v řádu tisíců.

Krajský soud tedy neshledal důvodnou žádnou ze žalobních námitek, nepřisvědčil ani návrhu na moderaci trestu, a proto mu nezbylo než žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla úspěch žalovaná, ta se však náhrady nákladů řízení nedomáhala. Ostatně krajský soud z obsahu soudního spisu nezjistil, že by jí nějaké náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti v souvislosti se soudním řízením vůbec vznikly.

Poučení :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 15. března 2016

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu